

QUINYÓ, -ONS

173.9), Castellonet de Borró (XXXII, 175.6), Pego (XXXIII, 108.20) i Altea (XXXV, 156.8)

La Quintaneta, mas a Sta. Eulàlia de Riuprimer (Coromines, 1925).

També el masculí, que sovint té plural analògic *quintàs* (DECat. 708a55ss.); i duplicant el signe de pl. *Mas dels Quintassos*, a les Illes (XXIV, 164.1)

El Quintà, partida a la Roca d'Albera (XXV, 6.4).

Amb terminació mossàrab: *Quintano*, *Braçal de* 10 ~, a Beniopa (XXXII, 199.21)

I amb dissim^a de la 2^a *n* en *-r-*:

Quintaro, NL antic del terme de Morella (*Capbreu de Morella*, a. 1443, fol. 7v) (cf. *E.T.C.* II, 155). J.F.C. i J.C.

Quintà, *-ana*, *-anes*, *-ano*, *-aneta*, V. *Quint-Quintaro*, V. *Caro Quinto* V. *Quint-*

QUINYÓ, -ONS

En el Maestrat estany del *Quinyó*, te. Vistabella, el qual es forma en el te. d'aquest poble, sota la Serra del Boi en temps de neu o pluges, i desaigua al riu Montlleó (G.Girona, *Seidia*, p. 267). *Els Quinyons*, pda. de terres a la vall de Boí (te. Irgo i Barruera XIII, 162, 189). Del *quinyó*: 1405 maestr. 'quinta part d'una collita o d'un botí', cast. *quión* (DECat. VI, 966a16ss., DECH s.v. *cinco*, ll. QUINIONE).

QUIRELLA

Pron. *kiréla*. Partida dins el terme de Quatretonda, 35 lluny de la població, al NO. ja prop del límit amb Barxeta, cap al «Cercat» (3^o18 × 39^o00), en terreny molt muntanyós. Que és nom antic ho confirma el fet d'usar-se sense article —«passarem per Quirella»— ço que junt amb la inicial *ki-*, dissuadeix de tot origen català (p. ex. de *querella*, en el sentit de terreny 40 en litigi, com els NLL *Contesa*) inicial que també re-dueix la possibilitat d'un origen mossàrab: possible

tanmateix, un derivat de AQUILA, d'acord amb el caràcter del terreny, potser concretament, AQUILARIA (LOCA) 'indrets on nien àguiles' > (a)kilàira > *ktireja* amb metàtesi. Que vingui de l'àrab ho dificulta tam-
bé la inicial *Ki-*, perquè entre *Q-* i *-r-*, de cap manera hi pot haver una *i* tancada en àrab, un *-q* precedent ja basta per obrir tota vocal (*a*, no *ā*, *i=e*, no pas *ī*), per tant o pensem en *qalil* 'petit' (sovint usat com sobrenom o NP, recordem *Qalila* i *Dimma*: Hess 47a; GGAlg. 209), hauria de ser amb consonant *kef*, però sempre davant *r* és difícil que la kesra sonés *i* i no *e*, i ni tan sols existeix una arrel *krl*. Hi hauria el recurs d'una dissimilació en *k-l-l* i amb l'avantatge d'eludir llavors la dificultat de la *i* tancada; realment d'aquí ve 'aklil' 'corona', també aplicat a la designació de certes herbes: el 'romani' (*RMa.*, *PAlc*, Abenalbéitar, Gloss. de Leyden, Dozy, *Suppl.*, 480b), d'on el port *alecrima* però encara que hi hagué nom d'unitat, *aklila* (*PAlc*), no hi ha cap forma amb *kil-* o *kal-*.

20 Com hem vist en *Cullera* i en *Gibalcolla*, l'àr. *qulla* 'gera' 'coll d'ampolla' va arribar a designar un turó, però ni des del seu plural *qilâl* ni des del dim *qulâjla* (>*Cullera*) no arribaríem al vocalisme de *Quirella*. En definitiva AQUILARIA és la solució versemblant.

Quisi, V. *Cubaisa*

QUITLLÓ, Quitlla, Quitllet

Quitlló 'munt de pedres a muntanya per marcar terrenals de propietat o pasturatges, mot local sobretot de Cerdanya i Conflent amb punts de Ross. (i Benasc, *quillon*) concretat allà en molts NLL menors aplegats en el DECat. VI, 975b18ss., que per tant no repetirem ara. Sembla ser derivat del verb *quitllar* 'dreçar, palplantar', sobretot rossellonès (DECat., s.v.). D'aquí també *Quitlla* una partida de camps te. Tregurà (Amigó-Pascual, *Top. de la Vall de Camprodon*, §103), i el cogn. *Quitllet* de Bna. i Baix Llobregat (*AlcM*, *DAG*). ross. *quitllo*, *quitllereta* (Grandó).

Quintranera, V. *Alquitrana* (DECat. VI, 976a59-b5)